

Takksamur fyri at okkara ungdómar ikki eru soldátar!

-Vit eiga øll at vera takksom fyri, at okkara ungdómur ikki noyðist at gera hertænastu segði Otto Samuelsen, í mong ár formaður í Klaksvíkar Hornorkesti í røðu á fólkafund í Vágstúni á Norðoyarstevnu. Hann tosaðu um bretsku vikuna og annars um krígsárini, sum vit í hesum døgum hava verið mint aftur á.

Ejler Rasmussen trúgvur hornblásari í mong mong ár var eisini at siggja í Vágstúni til fólkafund

Háttvirda samkoma, góða norðoyastevnugestir!

Tá mær varð sýndur tann heiður at siga nøkur orð á hesum elligamla fundarstað, so er tað óivað tí, at eg í mong ár havi verið formaður í Klaksvíkar Hornorkesti, og sum soleiðis havi eg tikið aktivan lut í Norðoyastevnu fyri reiðingunum í mong ár.

Og so kundi tað verið freistandi at komið við hugleiðingunum um Klaksvíkar Hornorkestur og um tónleik á Norðoyastevnu.

Men, sum tit vita, so fylti orkestrið 40 ár hin 5. mai í ár. Í hesum sambandi gav felagið út eitt minnisrit — og her verður orkesturlívið, eisini Norðoyastevnan so væl lýst, at tað er óneyðugt at endurtaka tað her. Minnisritið fæst til keyps.

Eg komi at hugsa um, at fyri tveimum vikum síðan fingi vit stóra vitjan úr Bretlandi av fyrrverandi hermonnum, orkestrum, kóri, dansarum og øðrum við. Og henda vitjanin — kallað bretska vikan — varð hildin til minnis um, at tað nú eru líðin fimti ár síðan bretar hersettu Føroyar.

Nógv av tykkum, sum her eru, minnst hersetingartíðina — hetta var ein herseting, ið fór sera fríðarlíga fram; her var ongin vápnad mótstøða. Tá vit hoyra um slíkt úr øðrum londum, so verður oyðileggjingin aloftast stór, mannalív verða týnd og hatur og illvilji móti hersetingarvaldinum setir djúp spor í tjóðina.

Men, so var ikki hjá okkum — í staðin fyri mótstøðu og hatur, vóru vinabond knýtt; ja, eisini ástar- og hjúnabond.

Tá minnst eg, at tað ofta varð tikið til millum manna, at betur var tað at

bretar komu, enn at týskurin kom — og tað er eisini tí, at vit kundu bjóða teimum aftur til hátíðarhald, nú fimti ár seinni.

Vit hava bæði sæð og hoyrt orkestrini og kórið, teir høvdu við sær á ferð kring oyggjarnar — soleiðis var tað sera hugtakandi at hoyra og siggja orkestrið hjá Royal Marines á fotbólsvøllinum hetta góðveðurskvöldið — hetta er tað, ið verður kallað »hin vakra síðan« hjá militærinum.

Sjálvt um vit ikki tóku aktivan lut í teirri orrustuni, sum fór fram árinum 1939-45, so merktu vit kortini sviðan av hesum bardaga, bæði á sjógvi og á landi — ein bumba fall skamt í frá har vit standa nú.

Sum siglandi tjóð var skaðin størst á sjónum — ein triðingur av fiskiflotanum endaði á havsins botni, og við honum nær-um tvey hundrad fiskimannalív — ei undur at stóra skald okkara Janus Djurhuus tá kvæð:

»Lurta, lurta — eitt ljóð er enn, tað er barna- og einkjurglátur.«

Men, hvat skal ein sjófarandi tjóð gera annað enn sigla? Ti eiga vit at minnst hesar menn, sum fóru á sjógvinn, hóast allan vandan, og vit eiga at vera errin av teimum! Høvdu teir allir lagt seg upp á land, so høvdu vit noyðst at livað av náði frá hersetingarvaldinum — og so høvdu vit lítið at vera errin av.

Eg nevndi í áðni í sambandi við framsýningina hjá bretska orkestrinum, at hetta var »tann vakra síðan« av militærinum — men, tað hernaðarlíga hevur eisini eina aðra síðu, ið er minni hugnalig. Ti

Otto Samuelsen, sum hevur verið formaður í hornorkestrinum í eitt mannamíni og nýggi formaðurin Magnus Arge

haldi eg at vit eiga at vera takksom fyri, at okkara ungdómur ikki noyðist at gera hertænastu — ikki soleiðis at skilja, at onnur skulu gera tað skitna arbeiðið fyri okkum. Men lítið hugaligt er tað hjá foreldrum at senda ungdóm sin á hermótið at berjast móti figgindanum, hvør hann so er.

Ti umframt tey, sum lata liv í bardaga, eru eisini øll tey, sum eru líkamliga og sálarliga merkt fyri lívið, orsakað av øllum tí óhugnaliga, sum kriggj ber við sær.

Vit hugsa kanska ikki um tað — men alt hetta hava vit verið spard fyri gjøgnum öldirnar. Tað haldi eg vit eiga at vera takksom fyri — og tí taki eg eisini undir við trimm teimum seinastu reglunum í sanginum hjá Gulak Jacobsen »Langt burt frá øðrum londum«, sum ljóða soleiðis:

Tvær ferðir tvíburðar... Otto og Arne Samuelsen eru tvíburðar og tað eru synirnir hjá Otto, Sofus og Óli eisini. Her til fólkafund í Vágstúni.

»Bið gott yvir fólkið av fornari ætt, sum Guð hevur givið so dýran ein skatt, at liva í friði í Føroyum.«

Takk fyri!
Og framvegis góða Norðoyastevnu!

